

any. Crec que la malentesa por que hi ha de quedar endeutats, és el que frena l'utilització dels crèdits que es poden aconseguir.

—Com està actualment l'economia municipal?

—L'economia és molt sana.

—Potser el poble ha estat una mica coix culturalment: biblioteca, manifestacions artístiques, local per a conferències, etc. Sembla que l'Ajuntament se n'ha preocupat poc. És així?

—A l'Ajuntament se n'ha parlat, però vist que a molts pobles han estat altres entitats les que han promogut o proporcionat aquestes millores, també s'ha confiat que aquí seria així. A més, la instal·lació de la Caixa d'Estalvis Provincial al nostre poble, que des d'un principi hi ha treballat moltíssim, i els terrenys per ella adquirits, ens ha refermat en aquest criteri. Sincerament, crec que en aquest aspecte encara no ha correspost a la confiança que la població li ha dipositat.

—La gent, una part de la gent, pensa que és una llàstima que no s'hagi destinat una zona del poble per a indústria, uns anys enrera. Què en penses tu?

—El que passa és que no hi havia indústries que ho demanessin. Ara que alguna se n'interessa, si no porta problemes, se li donen facilitats.

En quan a la zona industrial, això requereix un Pla General d'Ordenació. Vist el que últimament es va fer i les impugnacions que va tenir, ara s'està estudiant a l'Ajuntament per presentar-lo a l'aprovació definitiva.

—Quin lloc consideres més apropiat per aquesta zona?

—Més que zona industrial, crec que és preferible indústries de categoria, que no siguin focus de contaminació i sorolls, amb espais per a jardí i per la pràctica d'esports. A la zona que sigui, però més aviat als afores.

—Durant aquests anys has tingut diferents equips de persones com a companys a l'Ajuntament. De quin en tens més bon record, i amb quins us compenetràveu millor?

—Amb tots per un igual. No hi han hagut mai discòrdies. Sempre s'han fet les coses parlant-ne i posant-nos d'acord.

—Durant molts anys has estat considerat, a més, com l'ànima del futbol local. Sabem que fa poc va ser premiada aquesta dedicació amb una distinció de la Federació Catalana, per cert molt merescuda. Però això ha estat causa també de crítiques per part d'uns altres, que consideraven que aquesta labor feia que es descuidés una mica la més important, la d'alcalde. Com et defensaries?

—Això no és veritat. Jo mai he deixat l'alcaldia pel futbol. Abans de ser alcalde ja em cuidava del futbol, i he continuat

fer-ho a la mesura de les possibilitats. Deixa'm fer constar, de pas, que considero immerescuda la distinció de la qual he estat objecte, tot i que agraeixo aquesta deferència.

—Si ara, amb l'experiència actual, tornaves a començar en un càrrec igual o semblant, quines normes de la teva actuació modificaries?

—Cap.

—Per què?

—Perquè ho he fet tan bé com he sapigut. Hi he posat tot el meu saber.

—L'acceptaries, o no, una altra responsabilitat d'aquest tipus?

—Ara, de cap manera. Ni aquesta ni

cap. La meua edat ja no és la més convenient. S'ha de donar pas als joves.

—Com ha estat que has deixat el càrrec?

—Ja feia anys que ho demanava, perquè crec que un alcalde no hi ha de ser tan temps. Amb uns vuit anys n'hi hauria prou. Menys no, perquè llavors no té temps de portar a terme els seus projectes.

Últimament vaig insistir per escrit, exposant els motius, i se'm va acceptar, encara que m'han fet esperar força temps.

Sí que tinc de fer constar que jo, en el nomenament del nou alcalde, no he influït per res, doncs se'm van demanar uns noms, com a altres persones, i des-

prés ha decidit el Govern Civil i la Jefatura Provincial del Moviment.

—Seguirà la mateixa línia?

—L'administració sempre ha de seguir una línia semblant, que és cuidar-se'n. De l'interès que si posi depèn que sigui més positiu o menys. Jo crec que no s'han de notar diferències en el canvi.

—Tu, que coneixes bé les possibilitats i les dificultats de l'Ajuntament, què recomanaries als membres del consistori, i a la gent del poble en general, perquè aquesta labor municipal fós fructífera i en bé de tots?

—Que escoltin les suggerències que els hi donen els de fora, perquè tampoc ho poden veure tot. I la gent del poble, abans de criticar, que exposi les seves opinions personalment o per escrit als membres de l'Ajuntament, doncs és una ajuda que pot fer.

—Segurament que hauràs tingut contacte amb gent important durant aquest temps, o assistit a algun esdeveniment transcendent. Recordes els principals?

—Dues vegades he tingut l'honor de ser rebut en audiència pel Cabdill d'Espanya, Generalíssim Franco. També és molt agradable l'assistència al «Dia de la Província», que es fa cada any a diferents poblacions, i al qual hi assisteixen tots els alcaldes, presidits pel Sr. Governador Civil i el President de la Diputació, i moltes vegades algun ministre, i àdhuc el Generalíssim Franco en alguna ocasió.

—S'ha dit, i en alguns moments ha donat aquesta impressió, que t'aprofitaves del càrrec. Què hi dius a aquesta acusació?

—Tinc la consciència ben tranquil·la, ja que he donat més jo a l'Ajuntament que l'Ajuntament a mi. Tenia dret a cobrar dietes de viatges i moltes hores dedicades a l'Alcaldia a les quals voluntàriament he renunciat. El que passa, és que com a conseqüència de l'exercici del càrrec, fas uns amistats que en moments determinats també et són útils, i d'altra manera no les hauria tingut.

—Vist el desenvolupament actual de Sta. Eulàlia, i la línia que segueix, com creus que serà el nostre poble l'any 2000?

—És difícil de preveure, però si segueix el ritme actual, sembla que creixerà massa de pressa.

—Tens interès en dir alguna cosa més?

—Donar les gràcies a tots els regidors i funcionaris que han col·laborat amb mi durant aquests anys d'alcalde. I felicitar a l'amic Francesc Brustenga, desitjant-li èxit en el càrrec, i oferint-li la meua col·laboració per tot el que li pugui ser útil. Gràcies també, a tu i a la revista, per l'ocasió que m'heu donat de poguer dir tot això.

Agraim sincerament l'atenció que has tingut amb nosaltres i per «Ronsana». Moltes gràcies.

I aquí posem punt final a l'entrevista. Hem parlat molt més extensament, però unes coses per intrascendents i altres per impublicables, ens limiten al que acabeu de llegir. De totes maneres, creiem que és un reflexe força verídic de la personalitat d'En Jaume Maspons. Entre el que s'ha dit i el que s'endevina, hom pot formar-se una idea del que ha estat per a ell i per al poble el seu pas per l'Ajuntament.